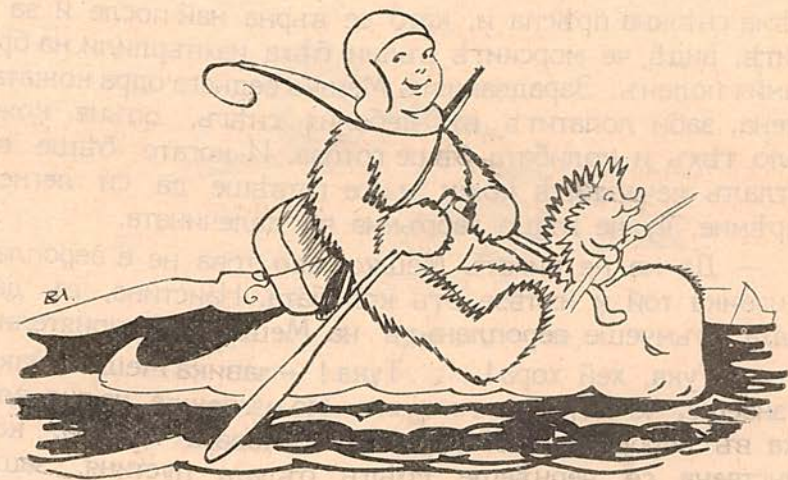


не забрави и Таралежко, наговари и мечешките кожи и всичко, отъ което имаше нужда, на гърба на убития тюленъ и самъ скочи отгоре му.

Обърна се Мешко за последенъ пжть къмъ аероплана, съ който вече се прощаваше за винаги и съ който преживѣ толкова чудни приключения. Въздъхна дълбоко отъ жаль по тоя вѣренъ свой другаръ и загреба съ лопатитѣ пѣнливитѣ морски вълни, а гладкото тѣло на тюлена се плъзна по водата по-бързо и отъ най-бързата лодка.

— Кой можеше да си помисли, че ще ми се падне да плувамъ на тюленски грѣбъ? — радваше се Мешко. — Такова чудесно нѣщо нито въ приказкитѣ, нито въ снѣщата го е имало, нито пъкъ нѣкога ще го има

И препълненъ съ радостъ и възторгъ нашиягъ герой запѣ любимата си пѣсень:



— Карай, карай, Мешко,
Съ тебъ е Таралежко,
Карай, не се бой,
Ти си цѣлъ герой

Ето че и брѣгътъ се показа и съ нѣколко ловки заобикаляния на леденитѣ плуващи островчета, Мешко скочи на твърда земя.

— Ура! Спасенъ съмъ! — извика Мешко. Но щомъ се огледа наоколо и видѣ безкрайната бѣла пустиня, по